Τώρα που εκτονώθηκες, αγαπητέ ηλίθιε κάφρε, γαύρε ή βαζέλα του εθνικισμού, έλα να πούμε μερικά λογάκια. Γιατί, εκτός από ανιστόρητος, είσαι και επικίνδυνος. Και γιατί, για άλλη μια φορά, με βάζεις σε οδυνηρή δοκιμασία και σε δίλημμα, αν θα πρέπει να αναθεωρήσω τη θέλησή μου να αγωνιστώ για να έχεις το δικαίωμα να εκφράζεσαι ελεύθερα, έστω κι αν διαφωνώ με αυτά που λες. Επειδή αυτό το δικαίωμα το χρησιμοποιείς για να εκτοξεύεις ριπές τις κοτσάνες.

Σαν γνήσιος οπαδός (κι όχι φίλαθλος) που είσαι, θα ξέρεις ότι το αποτέλεσμα είναι που μετράει. Όχι οι εντυπώσεις. Κι αυτό το αποτέλεσμα είναι που πονάει την απέναντι πλευρά κι έχει ξεσκιστεί να ουρλιάζει ότι νίκησε, επειδή ξέρει καλά ότι έχασε. Και προσπαθεί να πιαστεί από τα δικά σου ουρλιαχτά, ηλίθιε, παρηγορώντας τον εαυτό της ότι «ούτε οι απέναντι νιώθουν νικητές». Κι αν αυτό περιοριζόταν μόνο σε ότι αφορά την αγραμματοσύνη σου, μικρό το κακό. Εκεί που έφτασες, είναι αργά για να μάθεις. Αν τώρα σου γράφω, είναι επειδή προσπαθείς να παρασύρεις τον ελληνικό λαό στη λογική της ήττας από την οποία εσύ θησαυρίζεις.

Έχεις ακουστά, κόπανε, τη συνθήκη του Κάρλοβιτς; Πριν να εξηγείς δεξιά κι αριστερά, τι θα έκανες, αν ήσουν στη θέση του Πάγκαλου ή του Σημίτη, θα έπρεπε να την ξέρεις. Υπογράφτηκε το 1699 ανάμεσα στην Τουρκία και κάποιες χώρες όμορες, τότε, με αυτήν. Και τη συνυπέγραψαν Άγγλοι και Ολλανδοί ως «διαμεσολαβητές». Και από τότε, η Τουρκία δέχτηκε ότι οποιαδήποτε ευρωπαϊκή δύναμη (και στη συνέχεια και οι ΗΠΑ) μπορούσε να μπαίνει ανάμεσα σ' αυτήν και στους με αυτήν εμπολέμους και να «καθαρίζει». Και αυτό έγινε τη νύχτα της Ίμια, βλάκα. Γι' αυτό ουρλιάζει ο Ερμπακάν και τα έχει με την ηλίθια πρωθυπουργό του, κόπανε. Γιατί αυτή τη «διαμεσολάβηση» των ΗΠΑ οι στρατοκράτες της Άγκυρας ΔΕΝ την ήθελαν. Τους επιβλήθηκε, ανιστόρητε.

Οι Τούρκοι το μόνο που θέλανε ήταν να μας σύρουν σε διαπραγματεύσεις. Κι ένα «θερμό επεισόδιο» θα μας έσερνε σ' αυτό το τραπέζι. Στο οποίο ΔΕΝ συρθήκαμε. Κι αυτό το ξέρουν οι Τούρκοι. Μόνο εσύ κάνεις πως δεν το ξέρεις. Οι Τούρκοι θέλανε να μεθοδεύσουν πολλά «θερμά επεισόδια» (διάβασε καμιά φορά κι εφημερίδα και πάψε να «ενημερώνεσαι» μόνο με πλύση εγκεφάλου από τα κανάλια των ηλιθίων ομοίων σου) για να πετύχουν να μας καθίσουν στο τραπέζι. Τώρα, υποσχέθηκαν στις ΗΠΑ ότι δεν θα προχωρήσουν σε προκλήσεις. Κατάλαβες, γιατί ο στρατηγός λυσσάει εναντίον της Τσιλέρ;

Για να είμαι ειλικρινής, στην αρχή θύμωσα που ελληνικό άγημα επανατοποθέτησε την ελληνική σημαία στην Ίμια. «Μπορούσαν απλά να πάρουν την τουρκική και να φύγουν»,

σκέφτηκα. Τώρα, πιστεύω πως αυτό το λάθος μας βγήκε σε καλό. Επειδή την κρίσιμη νύχτα, η Τσιλέρ πιάστηκε από τη σημαία κι έχασε την ουσία. Το ότι πανηγυρίζει τώρα, η ψυχούλα της κι οι Έβερτ - Σαμαράς (που τα μάζεψε στην Κω) το ξέρουν. Διότι το ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ μετράει. Και αυτό είναι υπέρ μας.

Όσο για τον Πάγκαλο, πάρα πολύ έκανε και προσπάθησε στην αρχή να υποβαθμίσει το θέμα. Και δυο φορές καλά έκανε και βρισκόταν σε τηλεοπτική εκπομπή εκείνη τη νύχτα (τον έβλεπαν και οι απέναντι και λυσσούσαν). Διότι έτσι έδιωχνε έμπρακτα την ανησυχία του κόσμου, που εσύ, μέσα στην απέραντη βλακεία σου, καλλιεργούσες. Εκείνο που δεν του συγχωρώ, είναι ότι γυρνούσε στα κανάλια κι άλλες νύχτες. Και μετέτρεψε κάποιους αγράμματους σαν και σένα σε σταρ με τη δική του παρουσία. Η μόνη δικαιολογία της ύπαρξής σου είναι αυτή που σου τρίφτηκε στη μούρη και σ' έκανε να καταπιείς τη γλώσσα σου: Το ηχογραφημένο ντοκουμέντο για την ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ αποχώρηση των εμπλεκομένων. Κι αν έχεις κέφια, έλα να σου πω και για τα δώδεκα μίλια (είχα κάθε δικαίωμα να πανηγυρίσω για την ήττα των Γάλλων στο Ντιέν Μπιέν Φου αλλά δε σκέφτηκα να το κάνω μπροστά στο σπίτι του Γάλλου γείτονα, - αν δεν κατάλαβες, δεν πειράζει) και για το ποιος έπρεπε να κάνει χαρακίρι και για όποιαν άλλη απορία έχεις. Μην ξεχνάς πως, όταν το 1920 ο Βενιζέλος έφερε την Ελλάδα των πέντε θαλασσών και των δύο ηπείρων, οι πρόγονοι του Έβερτ και του Σαμαρά την απέρριψαν, γιατί «θα παίρνανε την Πόλη» με την υπερήφανη και ένδοξη στάση τους που κατέληξε, εμείς να χάσουμε τη Σμύρνη κι αυτοί να τουφεκιστούν στου Γουδή. Όχι, δε θα σου πω, ποιοι τουφεκίστηκαν εκεί. Άνοιξε και κανένα βιβλίο.

(Έθνος, Φεβρουάριος 1996) (τελευταία επεξεργασία, 15.9.2009)